Levon

บันทึกหลังโลกดับสูญ

멸망 이후의 세계

1

sing N song
เขียน

Yellowacorn
แปล

Aluma
วาด

เขาจะไม่กลับไปอดีต และจะไม่กลับไปยังโลกที่ตนจากมาด้วย
โลกที่เขาเลือกคือปัจจุบัน คือช่วงเวลานี้ที่เขามีชีวิตอยู่เสมอ
– sing N song

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หากวันหนึ่งคุณได้รับคำเชิญให้เข้าสู่หอคอยเพื่อช่วยเหลือมนุษย์จากการล่มสลาย คุณจะทำอย่างไร

ขอเชิญนักอ่านทุกท่านเขาสู่โลกของนิยายเรื่องใหม่***บันทึกหลังโลกดับสูญ*** นิยายเรื่องดังจาก sing N song ผู้เขียนเดียวกับ***มุมมองนักอ่านพระเจ้า*** ซึ่งมีให้ติดตามทั้งหมด 10 เล่มด้วยกัน

เมื่อโลกถึงคราวล่มสลาย หนทางเดียวที่จะกอบกู้มนุษยชาติได้คือการพิชิตหอคอยแห่งฝันร้าย แต่ด้วยความโหดร้ายของหอคอย ผนวกด้วยความเหนื่อยล้าของจิตใจ มนุษย์หลายคนเลือกใช้ [ศิลาย้อนกลับ] โดยหวังว่าจะกลับไปเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง สุดท้ายจึงเหลือเพียง***'แจฮวาน'*** และ***'คาร์เปเดียม'*** เหล่าวอล์กเกอร์ที่ตั้งใจพิชิตหอคอยโดยเอาชีวิตเข้าแลก

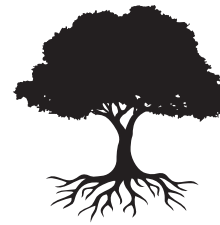
ทว่าเมื่อไปถึงชั้น 100 แจฮวานที่เหลือรอดเป็นคนสุดท้ายกลับต้องพบกับความจริงอันน่าตกตะลึง!!

เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ขอเชิญทุกท่านดื่มด่ำไปกับการผจญภัยในโลกใบใหม่นี้ได้เลย

Levon

บันทึกเรื่องราวก่อนจะเป็น
มุมมองนักอ่านพระเจ้า
หากปราศจากการดับสูญนี้
ก็คงไม่มี*มุมมองนักอ่านพระเจ้า*เช่นกัน

- sing N song

อารัมภบท
คาร์เปเดียม

‘เฮ้ย จากนี้ไป ไอ้หน้าไหนบอกว่าจะกลับไปอดีต มันต้องตายคามือฉัน เข้าใจไหม’

– ข้อความส่วนหนึ่งจากบันทึกของ ‘คาร์เปเดียม’ หน่วยกล้าตายหน่วยสุดท้ายของมนุษยชาติ

หอคอยขนาดมหึมาตั้งสูงตระหง่านบดบังท้องฟ้าจนตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิด

อาคารบ้านเรือนกลายเป็นซากปรักหักพังไปทั่วทุกหนแห่ง
เสียงกรีดร้องและเสียงโอดครวญแว่วมาให้ได้ยินเป็นครั้งคราว
ควันปืนลอยคละคลุ้งทั่วหัวระแหง
และตามมาด้วยความเงียบงัน
ไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรอีก
ในเมื่อที่แห่งนี้คือโลกหลังการล่มสลาย ความหมายตรงตัวตามนั้น
และไม่แน่ว่านี่อาจเป็นเรื่องที่ทุกคนรู้กันดีอยู่แล้ว

ครั้นจะให้สาธยายทีละเรื่องก็ออกจะน่ารำคาญเกินไป เพราะฉะนั้น ถ้าดูลำดับเหตุการณ์ข้างล่างนี้น่าจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น

‘ปี 2018

สิ่งปลูกสร้างใหญ่โตมโหฬารที่เรียกกันว่า ‘หอคอยแห่งฝันร้าย’ ปรากฏขึ้นเหนือเมืองต่าง ๆ ทั่วโลก รวมถึงกรุงโซลด้วย...’

พอจะอธิบายด้วยลำดับเหตุการณ์จริง ๆ ฉันก็ตระหนักได้ว่านั่นเป็นเรื่องที่น่ารำคาญยิ่งกว่าเดิมเสียอีก นิยายแฟนตาซีที่นิยมกันช่วงต้นศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดก็พูดพล่ามเรื่องราวแนวนี้มาเยอะแล้ว แล้วฉันยังต้องร่ายยาวถึงเนื้อหาที่คล้ายกันตรงนี้อีกหรือ

แต่จะให้ตัดจบทั้งอย่างนี้เลยก็น่าเบื่อไปหน่อย งั้นฉันจะลองเล่าต่ออีกนิดแล้วกัน

เพราะถึงอย่างไร ก็ควรจะชี้แจงสักเล็กน้อยถึงสาเหตุที่ทำให้เผ่าพันธุ์มนุษยชาติตกอยู่ในสภาพแบบนี้ไม่ใช่หรือ

จุดเริ่มต้นคือหอคอยอย่างที่ใคร ๆ ต่างรู้กัน

ปี 2018 สิ่งปลูกสร้างขนาดยักษ์ที่เรียกกันว่า ‘หอคอยแห่งฝันร้าย’ โผล่ขึ้นกลางท้องฟ้าของบ้านเมืองอันแสนสงบสุข

แม้หอคอยจะไม่ได้เอื้อนเอ่ยถ้อยคำใด ๆ แต่มนุษย์กลับเริ่มพูดถึงการล่มสลายตามอำเภอใจ ราวกับเฝ้ารอเหตุการณ์นี้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์วันสิ้นโลก มหันตภัยโลกาวินาศ อะไรเทือกนั้น

แล้ววันหนึ่งหอคอยก็ร้องเรียกมนุษยชาติ

ด้วยข้อความที่ฟังดูไม่สมจริงเลยว่า ‘หากต้องการยับยั้งการล่มสลายของมนุษยชาติ จงตอบรับการอัญเชิญของหอคอย’ แต่ช่างน่าตกใจที่มีมนุษย์ตอบรับข้อความนี้หลายแสนคน

คนเหล่านั้นคือทาวเวอร์ วอล์กเกอร์

หรือเรียกสั้น ๆ ว่า ‘วอล์กเกอร์’ นั่นเอง

พวกเขาตอบรับคำเชิญหลังจากได้ ‘ข้อความ’ ของหอคอย จึงได้รับทั้งพละกำลังและสิทธิ์ที่จะต่อกรกับความทุกข์ยาก

นับว่าเป็นเรื่องที่ชวนให้ฮึกเหิมใจทีเดียว

แม้ว่าคำนวณจากสัดส่วนประชากรแล้ว คนที่ตอบรับจะมีไม่ถึง

หนึ่งต่อหนึ่งหมื่นคนด้วยซ้ำ แต่ก็เป็นเรื่องน่าทึ่งอยู่ดีที่มีคนอาสาทำเพื่อมนุษยชาติมากมายขนาดนั้น

แน่นอนว่าหากคำนึงถึงค่าตอบแทนจากการเคลียร์ 'หอคอยแห่งฝันร้าย' แล้ว ใช่ว่าทุกคนจะวิ่งเข้าไปในหอคอยด้วยเจตนาดีแบบนั้นเพียงอย่างเดียว

ถ้าให้เล่าต่อก็คือ ผู้คนที่กระโจนเข้าสู่สมรภูมิของหอคอยด้วยการอัญเชิญอันแปลกประหลาดนี้จะได้รับการคุ้มครองจากระบบ ได้ไอเท็ม และสกิลต่าง ๆ ทั้งยังใช้สิ่งเหล่านั้นบุกเข้าไปใน 'หอคอยแห่งฝันร้าย' ได้เหมือนกำลังเล่นเกมด้วย

มนุษยชาติในยุคแรกไม่ได้กระตือรือร้นกันมากนัก

เพราะพวกเขาไม่รู้ว่ามีอันตรายแบบไหนอยู่ในหอคอย และไม่รู้ว่าในทางรูปธรรมแล้ว 'การล่มสลายของมนุษยชาติ' ที่หอคอยกล่าวถึงหมายถึงอะไร

แล้วระหว่างนั้น 'ทาวเวอร์อิมแพ็กต์ครั้งที่หนึ่ง' ก็เปิดฉากขึ้น

ผู้คนบนโลกล้มตายเป็นเบือเพราะเหล่าอสูรที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากหอคอย ส่งผลให้ประชากรโลกหายไปถึงหนึ่งในสาม

ส่วนเรื่องราวต่อจากนี้ ถ้าให้เล่าต่อก็มีแต่จะน่าเบื่อเปล่า ๆ

เพราะเป็นเรื่องราวสุดจำเจของเหล่าวอล์กเกอร์ที่แบกมนุษยชาติไว้บนหลัง ขณะบุกขึ้นไปบนหอคอยอย่างต่อเนื่อง

แต่แน่นอนว่าเรื่องราวอันแสนดาษดื่นไม่ได้จบลงเพียงแค่นี้

'ปี 2023

ค้นพบ [ศิลาย้อนกลับ] ไอเท็มย้อนอดีต'

ศิลาย้อนกลับ

นั่นเป็นเซนส์การตั้งชื่อที่เห็นแล้วรู้ได้ทันทีเลย

มาถึงตอนนี้ทุกคนคงพอจะรู้แล้วว่านี่เป็นเรื่องอะไร ใช่แล้ว เรื่องแบบที่ทุกคนต่างรู้กันเป็นอย่างดียังไงล่ะ

เรื่องราวประมาณว่าตอนที่โลกกำลังจะล่มสลายจนย่อยยับ ตัวเอก

ดันโชคดีไปเจอไอเท็มบางอย่างเข้า พอเขาคิดว่า ช่างหัวมันเถอะ ไม่สนแล้ว' จากนั้นก็ใช้ไอเท็มนี้ ก่อนพบว่าตนได้ย้อนกลับไปอดีตนั่นเอง

เรื่องราวที่มักปรากฏในนิยายกลายมาเป็นเรื่องจริงด้วย [ศิลาย้อนกลับ] ไอเท็มที่มีผู้ค้นพบในปี 2023

ทว่าติดปัญหาอยู่นิดหน่อย

"บ้าเอ๊ย ในเมื่อเป็นแบบนี้ ฉันก็ขอย้อนอดีตแล้วกัน!"

"เอาเถอะ ไหนๆ ชีวิตนี้ก็พังไม่เป็นท่าแล้ว!"

"ฉันด้วย!"

"แม่งเอ๊ย ฉันไปด้วย!"

นั่นคือมีคนย้อนอดีตเยอะเกินไป

แจฮวานพูดขณะมองดูผู้คนที่เปลี่ยนสภาพเป็นเหมือนกลุ่มลำแสงแล้วพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า

"ตรงโน้นไปกันอีกแล้วแฮะ"

"..."

"เจ้าพวกนั้นเป็นกลุ่มสุดท้ายแล้วใช่ไหม"

"คงจะอย่างนั้นแหละ"

ยุนฮวานที่เฝ้ามองภาพปรากฏการณ์นั้นอยู่ข้างๆ ตอบ

พวกเขายืนพิงผนังชั้น 98 ของหอคอย ทอดสายตาไปยังกลุ่มลำแสงที่พลุ่งทะลุท้องฟ้าแล้วห่างไกลออกไป

ลำแสงนั้นทะยานไปไกล ดูงดงามราวกับดาวตก

เป็นแสงที่โอบกอดความหวังและหายลับไปเพื่อมุ่งหน้าสู่ชีวิตใหม่

คนเหล่านั้นจะลืมเลือนช่วงเวลาทั้งหมดซึ่งบัดนี้กลายเป็นดังซากปรักหักพัง ย้อนคืนสู่อดีตและเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ได้รับการรับรองแล้วว่ามีอนาคตรออยู่

ชีวิตที่ล่วงรู้ทุกอย่าง ชีวิตที่ปลอดภัย

ชีวิตที่ได้มาจากการขโมยอนาคตของคนอื่น ชีวิตที่แสนจะง่ายดาย

"ดีจังเลยนะ"

"ดีบ้าอะไรล่ะ"

แน่นอน ใช่ว่าแจฮวานจะไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้คนที่อยากย้อนอดีตเสียเมื่อไร

แต่ละคนคงมีเรื่องราวที่รู้สึกว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม

ทุกคนคงอยากเป็น 'ตัวเอก' ของโลกใบนี้

แต่แจฮวานนึกสงสัยว่าบรรดาตัวเอกที่จากไปจะเคยลองคิดถึงสิ่งเหล่านี้สักครั้งไหม

ไม่ว่าจะเป็นโลกที่พวกเขาทอดทิ้ง

และโชคชะตาของผู้คนที่ได้แต่กล้ำกลืนใช้ชีวิตต่อไปในโลกที่พวกเขาเหล่านั้นถอดใจ

เป็นเวลานับสิบปีแล้วตั้งแต่มีผู้ค้นพบ [ศิลาย้อนกลับ] บนหอคอย วอล์กเกอร์ส่วนใหญ่นอกเหนือจากวอล์กเกอร์ที่ตายไปแล้วต่างย้อนคืนสู่อดีตกันหมด ผู้คนอย่างน้อยหลายพันหรืออย่างมากหลายหมื่นคนทอดทิ้งปัจจุบันและเลือกอดีต

[ศิลาย้อนกลับ] เป็นรางวัลจากการเคลียร์ชั้น 77 ของหอคอย

ทุกคนเพิ่งมารู้ว่าก้อนหินขนาดยักษ์ที่ขวางทางขึ้นไปชั้น 78 เป็นไอเท็มก็ตอนรวมพลังกันทำลายก้อนหินก้อนนั้นเอง

คำอธิบายไอเท็ม [ศิลาย้อนกลับ] เป็นเช่นนี้

[ข้อมูลไอเท็ม]

ชื่อ : ศิลาย้อนกลับ

ระดับ : ตำนาน

คำอธิบาย : ไอเท็มสำหรับย้อนเวลาและส่งผู้ใช้กลับไปอดีต ในช่วงเวลาที่ได้รับคำเชิญจากหอคอย ความทรงจำทั้งหมดของผู้ใช้จะยังคงอยู่อย่างสมบูรณ์ ไอเท็มนี้สามารถแบ่งชิ้นใช้งานได้

ในตอนแรกไม่มีใครเชื่อ ไอเท็มย้อนอดีตอย่างนั้นหรือ ต่อให้ไอเท็มจากหอคอยจะเป็นสิ่งที่ล้ำจินตนาการแค่ไหนก็ไม่น่ามีไอเท็มแบบนั้นอยู่จริงไม่ใช่หรือ

แต่ขณะเดียวกันก็มีคนที่จิตใจโอนเอนด้วย เพราะเหล่าวอล์กเกอร์ล้วนเคยลิ้มรสการก้าวพ้นขอบเขตของมนุษย์ด้วยไอเท็มและสกิลอันน่าตกตะลึงที่หอคอยมอบให้แล้วทั้งนั้น

ทว่าวอล์กเกอร์ส่วนใหญ่ก็เป็นกลุ่มคนที่จะเลือกเส้นทางรองจากสิ่งที่ดีที่สุดหรือเลวร้ายที่สุด แทนการเลือกสกิลหรือไอเท็มตามความต้องการของตนเองด้วย

พวกเขาจึงรู้สึกได้ถึงความเย้ายวนอย่างรุนแรง

จะเป็นอย่างไร หากเริ่มต้นใหม่ได้ทั้งหมดในสภาวะที่ล่วงรู้ทุกอย่างในอนาคตแล้ว

“แบ่งชิ้นใช้งานได้งั้นเหรอ...ก้อนใหญ่ขนาดนี้คงใช้กันได้หลายคนเลยนะครับ”

ผู้ใช้ [ศิลาย้อนกลับ] คนแรกสุดคือซอร์ดแพนิก หรือฮวังอินชาน หัวหน้ากลุ่มเบลดวอล์กเกอร์ หน่วยจู่โจมแนวหน้า

“อาจเป็นเรื่องโกหกก็ได้ ผมจะลองใช้ก่อน แล้วมาบอกทุกคนอีกทีนะครับ”

นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายของซอร์ดแพนิก

ตอนนั้นแจฮวานก็อยู่ที่นั่นด้วย

ทว่าทุกคนต่างก็เป็นคนโง่เขลา

มาลองคิดดูแล้ว ทำไมถึงไม่มีใครเอะใจเลยนะว่านั่นเป็นคำพูดที่เหลวไหล จะลองย้อนอดีตก่อนแล้วมาบอกให้รู้อย่างนั้นหรือ นั่นไม่ต่างอะไรกับเวลาคนใกล้ตายพูดว่า ‘ผมจะลองตายดูก่อน แล้วกลับมาบอกว่ามันเป็นยังไงนะครับ’ เลย

ไม่มีใครรู้ว่าคนที่ย้อนอดีตกลับไปเป็นอย่างไรบ้าง

เฉกเช่นหลังประสบความตายแล้ว ไม่มีใครได้หวนกลับมา

หลังจากซอร์ดแพนิก ฮวังอินชานหายตัวไป ผู้คนก็สับสนอลหม่าน

มีทั้งคนที่ถามว่า ‘จริงเหรอ เขาย้อนกลับไปอดีตได้จริงเหรอ’ ทั้งคนที่คิดว่าตอนนี้เป็นโอกาสเหมาะ แล้วแอบเก็บเศษชิ้นส่วน [ศิลาย้อนกลับ] ใส่ช่องเก็บของของตัวเอง แต่ฮวังอินชานก็ไม่กลับมาอีกเลย

จากนั้นผู้คนก็เริ่มนึกสงสัย

ว่าทำไมฮวังอินชานที่ย้อนกลับไปอดีตถึงไม่มาปรากฏตัวบนโลกนี้อีกครั้ง ทำไมโลกนี้ถึงไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลย

ซากะโมโตะ ชาวญี่ปุ่นคนเดียวในหน่วยรบแนวหน้าและอดีตครูสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมต้นเป็นผู้ตอบคำถามนั้น

“อาจเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้วก็ได้นะครับ”

ซากะโมโตะอธิบายสภาพการณ์ด้วยการอ้างถึงทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์อันยอดเยี่ยม รวมถึงทฤษฎีพหุจักรวาลและทฤษฎีจักรวาลคู่ขนาน แต่หากอิงตามทฤษฎีที่โด่งดังที่สุด สภาวะในปัจจุบันคือ ‘สภาวะที่เส้นเวลาในจักรวาลแยกออกจากกัน’

ใจความสำคัญของคำอธิบายนี้คือวินาทีที่ฮวังอินชานหายวับไปสู่อดีต โลกของพวกเราและโลกของฮวังอินชานก็แยกออกจากกันโดยสิ้นเชิง

“เพราะเส้นเวลาที่ฮวังอินชานย้อนกลับไปและเส้นเวลาของพวกเราแยกออกจากกัน เราเลยไม่มีทางได้เจอกับเขาอีกยังไงล่ะครับ”

คนในหน่วยรบแนวหน้าไม่รู้เรื่องวิทยาศาสตร์เลยแม้แต่หางอึ่ง จึงไม่ค่อยเข้าใจนักว่าเขาพูดเรื่องอะไร

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ชัดเจน

นั่นคือต่อให้ฮวังอินชานย้อนกลับไปอดีต โลกนี้ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

“นี่ ครูญี่ปุ่น มีความเป็นไปได้ที่ฮวังอินชานจะไปโผล่ที่อื่นที่ไม่ใช่อดีตไหม”

“ดูคำอธิบายของหินนี่สิครับ มันเขียนว่าจะส่งกลับไปอดีตไม่ใช่เหรอ เท่าที่ผมรู้มา ไอเท็มของหอคอยไม่เคยโกหกเลยแม้แต่ครั้งเดียวครับ”

หลายคนพยักหน้าคล้อยตามไปกับคำพูดนั้น

“ผมคิดว่าหินก้อนนี้จะส่งพวกเราไปยังโลกที่เส้นเวลาแตกต่างกันหมดเลยครับ แต่แน่นอนว่าเป็นเพียงสมมติฐานเท่านั้นทำให้ตัดความเป็นไปได้ที่ผู้ใช้หินก้อนนี้จะไปโผล่ในห้วงเวลาเดียวกันทิ้งไม่ได้ เพราะไอเท็มของหอคอยแห่งนี้มีแต่สิ่งที่อยู่เหนือความรู้ทั่วไปของพวกเรา”

รู้ตัวอีกที คนของหน่วยรบแนวหน้าก็ใช้ [ศิลาย้อนกลับ] ไปสู่อดีตเกินครึ่งหน่วยแล้ว

พวกเขาทุกคนต่างโลภมากสมกับเป็นทหารของหน่วยรบแนวหน้า หากคนที่ย้อนอดีตร่วงลงไปอยู่ในห้วงเวลาเดียวกันหมด พวกเขาคงจะแก่งแย่งชิงดีกันเอง ใครไปช้าก็จะขาดทุน ซึ่งแน่นอนว่าย่อมไม่มีใครอยากเสียเปรียบ

ตั้งแต่นั้นมาผู้คนก็เอาแต่พูดคำว่า 'ย้อนอดีต' กันเป็นว่าเล่น

ตรงนี้ก็พูดเรื่องย้อนอดีต ตรงโน้นก็พูดเรื่องย้อนอดีต

มีแต่ความคิดว่าย้อนกลับไปอดีตแล้วจะทำอะไรต่อ

มีคนที่คิดว่าถ้าย้อนอดีตช้าไปจะเสียเปรียบหรือเปล่า แต่ก็มีคนมองว่าต้องกลับไปหลังจากหน่วยรบแนวหน้าบุกขึ้นมาถึงชั้นที่สูงขึ้นอีกหน่อยถึงจะได้เปรียบด้วยเช่นกัน รวมถึงคนที่รีบเสาะหา [ศิลาย้อนกลับ] มาครอบครอง แล้วขายให้กับวอล์กเกอร์ชั้นล่างๆ มีแม้กระทั่งคนเขียนรวบรวมประวัติศาสตร์ทั้งหมดตั้งแต่หอคอยเปิดจนถึงปัจจุบัน แล้วนำไปขายเป็นจุลสาร[1] ด้วย

ในระหว่างนั้นได้เกิดทาวเวอร์อิมแพ็กต์ขึ้นสองครั้งติดต่อกัน

'ทาวเวอร์อิมแพ็กต์' เป็นคำกล่าวถึงมหันตภัย เมื่ออสูรบนหอคอยล้นทะลักออกมาสู่พื้นโลก มีข่าวลือว่าเหตุทาวเวอร์อิมแพ็กต์ทำลายล้างสิ่งมีชีวิตบนพื้นโลกที่ไม่ใช่วอล์กเกอร์ไปเกือบหมด

วอล์กเกอร์ที่เหลือจึงมีทางเลือกเพียงสองทาง

นั่นคือหา [ศิลาย้อนกลับ] มาไว้ในมือให้ได้ไม่ว่าต้องแลกกับอะไรก็ตาม แล้วเดินทางย้อนอดีต หรือไม่อย่างนั้นก็อยู่ต่อและตายที่นี่

แต่แจฮวานไม่ใช่ทั้งสองอย่าง

"...เลิกย้อนกลับไปสักทีเถอะ ขอร้องละ ถ้าพวกนายกลับไปอดีตกันหมด แล้วโลกนี้จะอยู่ยังไง"

---

[1] สิ่งพิมพ์ขนาดเล็กที่มีจำนวนหน้าไม่มาก เนื้อหามักกล่าวถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ

แม้เบลดวอล์กเกอร์หน่วยรบแนวหน้าที่แข็งแกร่งที่สุดจะถูกยุบไปแล้ว แต่แจฮวานก็ยังไม่ยอมแพ้ เขากับเพื่อนในหน่วยรบจำนวนหนึ่งยังคงพากันบุกขึ้นไปชั้นบนอย่างต่อเนื่อง

หลังจากอุตส่าห์ฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหลายทั้งปวงขึ้นมาได้ แจฮวานก็ต้องเจอทางตันเป็นครั้งแรกบนชั้น 85

เพื่อนร่วมหน่วยรบที่เคยอดทนต่อสู้กันมาอย่างยากเย็นล้มหายตายจากไปเสียส่วนใหญ่ ดวงตาของคนที่เหลือฉายแววสิ้นหวัง พวกเขาไม่อาจพาตัวเองขึ้นไปข้างบนได้แล้ว

แจฮวานโน้มน้าวหน่วยรบแนวหลังที่ติดตามขึ้นมาตั้งแต่ชั้น 1 ทีละคน คอยให้กำลังใจและฝึกฝนให้พวกเขาเป็นทหารชั้นเยี่ยม โดยคัดเลือกเฉพาะคนที่จะไม่ถูก [ศิลาย้อนกลับ] ชักนำและต้องการอยู่ปกป้องโลกนี้เท่านั้น

'คาร์เปเดียม' หน่วยกล้าตายหน่วยสุดท้ายของมนุษยชาติถือกำเนิดขึ้นเช่นนั้นเอง

นั่นเป็นหน่วยรบแนวหน้าหน่วยสุดท้าย ซึ่งรวบรวมเหล่าวอล์กเกอร์ที่จะอยู่กับปัจจุบัน ไม่หวนกลับไปอดีตและหมายมั่นจะพิทักษ์ปัจจุบันเอาไว้

แจฮวานเป็นผู้นำพาพวกเขาบุกทะลวงชั้น 85 ดินแดนปีศาจ

พวกเขาบุกขึ้นไปครั้งแล้วครั้งเล่า

บางครั้งมีผู้เสียชีวิต บางครั้งมีผู้ที่บังเอิญได้เศษชิ้นส่วนของ [ศิลาย้อนกลับ] มาครองและย้อนกลับไปอดีต

แต่ถึงอย่างนั้น แจฮวานก็ยังคงขึ้นไปข้างบนอย่างแน่วแน่

จนตอนนี้เขามาถึงชั้น 98 แล้ว

แจฮวานนึกคับแค้นใจพวกวอล์กเกอร์ที่ย้อนกลับไปอดีต

หากเพียงครึ่งหนึ่งของคนพวกนั้นไม่ย้อนกลับ ไม่สิ แค่ทหารของหน่วยรบแนวหน้าไม่ย้อนกลับไป โลกก็คงไม่ตกอยู่ในสภาพแบบนี้

มนุษย์อดทนมาอย่างเนิ่นนาน

แม้มีคนล้มตาย บาดเจ็บและเจ็บป่วยมากมาย แต่พวกเขาก็ตรากตรำจนผ่านพ้นมาได้เสมอ

ทว่าตอนนี้สถานการณ์เกินกำลังแล้ว

'คาร์เปเดียม' เหลือสมาชิกอยู่เพียงสองคนเท่านั้น

แต่แจฮวานก็ไม่ยอมแพ้

"ไปกันเถอะ ยุนฮวาน"

เท่าที่พวกเขารู้ หอคอยนี้สิ้นสุดที่ชั้น 100

จำนวนชั้นที่เหลือให้เคลียร์ตอนนี้เหลือแค่สองชั้นแล้ว

เพียงเคลียร์อีกสองชั้นให้สำเร็จ ช่วงเวลาดังขุมนรกนี้ก็จะปิดฉากลง มนุษยชาติจะเป็นไท และโลกนี้จะเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง

แจฮวานเชื่ออย่างนั้น ไม่สิ เขาเคยเชื่ออย่างนั้นต่างหาก

"ยุนฮวาน?"

ไม่มีเสียงขานรับ

"คิมยุนฮวาน"

สมาชิกหน่วยกล้าตายหน่วยสุดท้ายของมนุษยชาติที่ยังเหลืออยู่กับแจฮวาน

เขาคือสไมล์ ไนต์ คิมยุนฮวาน

เพราะเขามักมีรอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้าเสมอ ไม่ว่าจะเจอเหตุการณ์แบบไหน เหล่าเพื่อนร่วมหน่วยรบจึงตั้งชื่อเล่นให้เขาว่าสไมล์ ไนต์ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด ตอนนี้ใบหน้าของสไมล์ ไนต์คนนั้นถึงได้ไม่มีรอยยิ้ม

"อย่าบอกนะ..."

เขาไปได้หินก้อนนั้นมาจากไหน

แจฮวานมองก้อนหินก้อนเล็กที่ยุนฮวานกำไว้ในมือพลางเอ่ยถาม

"นาย...อย่าบอกนะว่าจะย้อนกลับไปอดีต"

ไม่อยากเชื่อเลย

ยุนฮวานก้มหน้างุดไม่พูดไม่จา แจฮวานจ้องอีกฝ่ายเขม็งราวกับจะโผเข้าตะครุบเสียเดี๋ยวนั้น แต่แล้วจู่ๆ ก็หันหลังขวับ ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่

"ไปซะ"

"ขอโทษนะ แจฮวาน"

"รีบไสหัวไป ก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจ"

แจฮวานก้าวไปสู่ประตูของชั้น 99 เพียงลำพัง

ขณะที่ยุนฮวานทอดสายตามองตามแผ่นหลังนั้น

แผ่นหลังที่เขาไว้ใจและเดินตามไปได้เสมอ

ประตูชั้น 99 ค่อย ๆ แง้มออก ในตอนที่ตัวของแจฮวานผลุบหายเข้าไปในนั้นครึ่งหนึ่ง ยุนฮวานก็ลุกขึ้นอย่างชวนเซแล้วเอนร่างของตนพิงเสาหอคอย

ลมหายใจของเขาหอบกระชั้นขึ้นเรื่อย ๆ

เลือดไหลออกมาระหว่างผ้าคลุมที่ขาดวิ่น บริเวณหน้าอกของยุนฮวานมีรูโหว่เล็ก ๆ ซึ่งเป็นผลงานของกิลติคัส บอสปีศาจของชั้น 98

นั่นไม่ใช่บาดแผลที่จะรักษาได้ด้วยโพชัน แต่เป็นแผลที่ต้องให้นักบวชระดับหายากรักษาเท่านั้นจึงจะหาย ทว่านักบวชได้สาบสูญไปจากโลกนี้นานมากแล้ว

เพื่อนสนิทที่สุดของยุนฮวานมองออกในแวบเดียวว่า หินก้อนนี้ในมือเขาไม่ใช่ [ศิลาย้อนกลับ] หากแต่เป็นก้อนหินทั่วไปก้อนหนึ่งเท่านั้น

ยุนฮวานลองกำก้อนหินธรรมดาก้อนนั้นสุดแรงเกิดจนข้อมือสั่นเทา เขารู้สึกได้ถึงสัมผัสอันเย็นเฉียบและคมกริบ นี่เป็นความรู้สึกที่สัมผัสได้ในโลกนี้เท่านั้น

ยุนฮวานเรียนรู้เรื่องนี้มาจากแจฮวาน

เรียนรู้เรื่องก้อนหินก้อนนั้นที่แสนจะไร้ประโยชน์ เรียนรู้วิธีที่จะไม่ปล่อยมือและคว้าจับชีวิตให้มั่น ชีวิตที่บัดนี้กลายเป็นของไร้มูลค่าเพราะมนุษย์จำนวนมากมายเลือกย้อนกลับไปอดีตอย่างไม่ลังเล

ช่างเป็นเรื่องที่ยากเหลือเกิน

ยุนฮวานยืนโน้มร่างกายออกไปนอกของหอคอย

“โชคดีจริง ๆ ที่มีนายอยู่ในโลกใบนี้ แจฮวาน”

วินาทีที่ร่างเอนเอียงของยุนฮวานร่วงหล่นสู่เบื้องล่างหอคอย แจฮวานที่กำลังเปิดประตูทางเข้าชั้น 99 ก็หยุดชะงักไปชั่วขณะ

แจฮวานยกมือขวาขึ้นเช็ดใบหน้าเงียบ ๆ ปรับจังหวะหายใจอย่างเงียบงัน คอยเงี่ยหูฟังเสียงอะไรบางอย่างตกลงไป ทว่าจนแล้วจนรอดเขา

ก็ไม่หันกลับไปมอง
แจฮวานก้าวขึ้นไปสู่ชั้น 99 เพียงลำพัง
โลกของเขายังไม่ถึงกาลอวสานหรอก

การแทงหมื่นล้านครั้ง (1)

ผ่านไปสามสิบปีแล้ว ช่างเป็นช่วงเวลาที่มืดมนเหลือคณานับ

แจฮวานใช้เวลาสามสิบปีนั้นบนชั้น 99 เพียงลำพัง

เขาเกือบเอาชีวิตไม่รอดไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง

แม้จะก้าวข้ามวิกฤตชี้เป็นชี้ตายมาหลายต่อหลายครั้งระหว่างเดินทางจากชั้น 1 มาถึงชั้น 99 แต่จำนวนครั้งที่แจฮวานเฉียดตายบนชั้น 99 กลับมากกว่าทุกชั้นผนวกรวมกันเสียอีก

บอสของชั้น 99 คือมังกรน้ำแข็ง เวลกีซัส

ขนาดสกิลต้านทานความหนาวของแจฮวานที่พัฒนาไปจนถึงขีดจำกัดก็ยังยากจะรับมือกับลมหายใจของมังกรจาก 'เขตแดนที่ถูกลืม' ตัวนี้

ไม่เพียงเท่านั้น

ด้วยเกล็ดอันแข็งแกร่งของมังกรยังทำให้ดาบของแจฮวานแตกหักเสื้อเกราะพังยับเยินไปหลายหน หากไม่ได้อุปกรณ์ที่วอล์กเกอร์คนอื่นๆ ทิ้งไว้เขาอาจถอดใจไปตั้งแต่เนิ่นๆ แล้วก็ได้

โดยเฉพาะดาบพิฆาตมังกรจากชั้น 85

เสื้อเกราะปีศาจน้ำแข็งที่ยุนฮวานทิ้งไว้

และกำไลราชันอัคนีที่ซอยุลซึ่งจากไปแล้วมอบให้กับเขา ทั้งหมดนี้ช่วยเขาได้อย่างมาก

ฮันซอยุล

แจฮวานหวนระลึกถึงชื่อของเธอ หลังจากไม่ได้ทำเช่นนั้นมานาน เพราะซอยุลตายไปตั้งแต่ก่อนจะขึ้นไปถึงชั้น 77

“แจฮวาน จะลองท้าทายอีกครั้งเหรอ”

เจย์ ช่างตีเหล็กของอะโทพอสถามขึ้น

อะโทพอสเป็นหมู่บ้านที่ถือกำเนิดขึ้นหลังจากพวกเขากำจัดอัลเทมินอสมังกรประหลาด บอสของชั้น 50 ได้สำเร็จ

สมัยที่อะโทพอสเพิ่งจะเป็นรูปเป็นร่าง มนุษยชาติยังอยู่ดีมีสุข แม้จะมีเหล่าวอล์กเกอร์จากแนวรบแถวหน้าสุดถูกหามลงมาที่นี่เพราะตายหรือบาดเจ็บอยู่ทุกวี่ทุกวัน แต่ผู้คนก็ยังคว้าเชือกแห่งความหวังไว้

เหล่านักบวชจัดตั้งหน่วยกู้ชีพฉุกเฉิน เทียวช่วยเหลือหน่วยจู่โจมที่ต่อสู้ไม่ไหว ส่วนบรรดาช่างในโรงตีเหล็กก็ช่วยซ่อมแซมอาวุธยุทโธปกรณ์ให้หน่วยจู่โจมที่ต่อสู้เพื่อมนุษยชาติโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

โรงตีเหล็กของตาเฒ่าเจย์เป็นสถานที่ซึ่งมีฝีมือโดดเด่นที่สุดในบรรดาโรงตีเหล็กทั้งหมด

ตอนนี้เจย์เป็นช่างตีเหล็กคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ในอะโทพอสแล้ว

“แจฮวาน?”

“อ้อ อืม โทษที คุณว่าไงนะ”

“ฉันถามว่าจะไปท้าทายอีกครั้งเหรอ”

แจฮวานมองเคราสีดอกเลาของเจย์ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า

“ต้องไปสิ ผมรู้สึกว่ารอบนี้จะเคลียร์ได้จริง ๆ แล้ว”

“งั้นเหรอ พูดจริงหรือเปล่า”

“อืม แน่นอน”

นั่นเป็นคำโกหกที่ไม่ใกล้เคียงความเป็นจริงเลยสักนิด แจฮวานไม่มีทางรู้เลยว่าต้องใช้เวลานานแค่ไหน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะเคลียร์ได้หรือเปล่า แต่อย่างน้อย ๆ ก็ต้องพูดออกไปอย่างนั้น เพราะในหัวของเขามักจะคิดอยู่เสมอว่าไม่มีทางทำได้

เมื่อได้ยินดังนั้น มุมปากของเจย์ก็โค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง

เจย์เป็นชาวต่างชาติ

ทว่าหลังจากขึ้นมาบนหอคอย ภาษาแม่ก็ไม่มีความหมายอีกต่อไป เพราะทุกคนหันมาใช้ภาษากลางของหอคอยเหมือนกันหมด แต่ถึงอย่างนั้น ความรู้สึกแปลกแยกที่มีต่อคนจากวัฒนธรรมอื่นก็ยังคงอยู่ชัดเจน แม้จะใช้ภาษาเดียวกันก็ตาม ถึงอย่างนั้นสำหรับแจฮวานแล้ว เจย์ก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกลเลย

เจย์พูดลอย ๆ ขณะตีดาบพิฆาตมังกรตามที่แจฮวานไหว้วาน

“เดี๋ยวนี้ไม่มีวัตถุดิบจากชั้นล่างเลย ไม่กี่เดือนก่อนยังพอมีแร่ขึ้นมาบ้าง ถึงจะนาน ๆ มาทีก็เถอะ”

แจฮวานพยักหน้าเห็นด้วย

หนึ่งสัปดาห์ก่อน แจฮวานเพิ่งลงไปสำรวจตั้งแต่ชั้น 1 ไล่ขึ้นมาถึงชั้น 99

ทว่าเขากลับไม่เจอคนที่มีชีวิตอยู่เลย

แม้จะปักหลักรออยู่ที่ลานอัญเชิญชั้น 1 ราวหนึ่งสัปดาห์ แต่ก็ไม่มีคนถูกเรียกตัวขึ้นมาเพิ่มจนเขาคิดว่ามนุษย์บนโลกอาจสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว

ก็สมควรอยู่หรอก

แจฮวานไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นปีอะไร แต่เพราะมีข้อความแจ้งว่าเกิดทาวเวอร์อิมแพ็กต์ขึ้นหลายระลอก คงเป็นเรื่องแปลกมากกว่าถ้ายังมีมนุษย์เหลือรอดอยู่

แต่แจฮวานก็ไม่ได้เสียแรงเปล่า เพราะเขาได้เจอเบาะแสบางอย่างที่คาดว่าจะเป็นเบาะแสลับ

ตรงทางเดินจากชั้น 77 ขึ้นไปชั้น 78 บริเวณที่เคยมี [ศิลาย้อนกลับ] ขวางทางไว้ มีรอยขีดเขียนบางอย่าง

‘หอคอยในหอคอย ฝันร้ายในฝันร้าย’

แจฮวานไม่รู้เลยว่าข้อความนั้นหมายความว่าอย่างไร

แต่ก็อย่างว่า สิ่งที่เขาไม่รู้ในหอคอยแห่งนี้มีแค่อย่างสองอย่างเสียเมื่อไร

“เมื่อวานซืนฉันได้ยินมาว่ายายแก่ร้าน ‘ไฮเรนโพชัน’ หายตัวไป”

“เอ๊ะ ไฮเรน...”

ไฮเรน เจ้าของร้านไฮเรนโพชันเป็นวอล์กเกอร์สายสนับสนุนชุดสุดท้ายที่หลงเหลืออยู่ในอะโทพอสเช่นเดียวกับเจย์ เจ้าของโรงตีเหล็กของเจย์ เธอคือผู้หญิงที่สอนวิธีปรุงยาให้แจฮวานเป็นคนแรก

เนื่องจากคนที่เข้ามาในหอคอยจะไม่แก่ชราลง ดังนั้นหากพวกเขาหายตัวไป สาเหตุก็มีเพียงสองอย่าง

นั่นคือย้อนกลับไปอดีต หรือไม่ก็กระโดดลงสู่เบื้องล่างหอคอย

แจฮวานสงสัยว่ากรณีของไฮเรนเป็นแบบไหน แต่พอลองตรึกตรองดูแล้ว จะแบบไหนก็มีค่าเท่ากัน

แจฮวานมองตาของเจย์ผู้ชรา เขาอ่านความรู้สึกที่ปรากฏลึกเข้าไปในดวงตาอีกฝ่ายได้อย่างไม่ยากเย็นเลย วันที่แจฮวานจะได้เห็นหน้าเจย์อาจเหลือไม่มากแล้วเช่นกัน

“เจย์ สอนสกิลตีเหล็กให้ผมได้ไหม”

คำนั้นทำให้เสียงค้อนทุบหยุดชะงักไปชั่วครู่ สายตาของทั้งสองคนประสานกันกลางอากาศครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่าเวลาดำเนินไปนานแค่ไหน แต่สุดท้ายเจย์ก็พยักหน้าอย่างแผ่วเบา แจฮวานพยักหน้าตามเช่นกัน

ครู่ต่อมา เจย์จึงเริ่มใช้ค้อนทุบลงไปอีกครั้ง

กลับมาสู่ชั้น 99

มังกรน้ำแข็ง เวลกีซัสมองดูมนุษย์ที่กลับมาหาตนอีกพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงประทับใจ

‘เจ้าช่างเป็นมนุษย์ที่เก่งกล้าเสียจริง ตั้งแต่หอคอยนี้สร้างขึ้นมา ไม่เคยมีมนุษย์คนไหนท้าทายชั้น 99 ตามลำพังมาก่อนเลย’

แจฮวานยกยิ้ม น่าขันเหลือเกินที่ผู้ซึ่งยอมรับเขาเป็นครั้งสุดท้ายไม่ใช่มนุษย์ด้วยกัน แต่กลับเป็นเจ้าอสุรกายนั่น

“ถ้าถึงเวลาที่ต้องฆ่าแก ฉันคงเสียใจแย่ ทำยังไงดีล่ะเนี่ย”

‘คงจะน่าเศร้า แต่เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้หรอก มนุษย์เอ๋ย’

“ไม่หรอกน่า เพราะไม่นานมานี้ เกล็ดที่แกภูมิใจนักภูมิใจหนาเริ่มจะมีรอยร้าวแล้ว”

กรร

มังกรน้ำแข็งคำรามกึกก้อง ดาบของแจฮวานเล็งไปที่ลำตัวของมัน

นั่นคือการโจมตีพื้นฐานที่เขาเรียกว่า ‘การแทง’

‘ใช้การโจมตีแบบนั้นอีกแล้วเหรอ’

“น่าเสียดายนะ แต่ฉันดันทำเป็นแค่นี้น่ะสิ”

แจฮวานจัดว่าเริ่มพิชิตหอคอยช้ากว่าคนอื่น ๆ นั่นจึงทำให้เขาพลาดโอกาสครอบครองสกิลลับหรืออาชีพลับไปหลายต่อหลายหน

ด้วยเหตุนี้ แจฮวานจึงถอดใจกับสกิลทั้งหมดอย่างสิ้นเชิง แล้วหันมาทุ่มเทให้กับการแทงเพียงอย่างเดียว

เขาแทง แทง แล้วก็แทง

พอแทงศัตรูไปราวห้าสิบล้านครั้งจนผู้คนพากันเรียกเขาว่า ‘แจฮวานนักแทงสุดทรหด’

แจฮวานก็สัมผัสได้ว่า ‘การแทง’ของตนเปลี่ยนไป

ทั้งว่องไวและแม่นยำขึ้น

การแทงของเขาแข็งแกร่งขึ้นแล้ว

เมื่อผ่านไปหกสิบล้านครั้ง เจ็ดสิบล้านครั้ง...และหนึ่งร้อยล้านครั้ง

ผลปรากฏว่าการแทงของแจฮวาน ซึ่งเป็น‘การโจมตีพื้นฐาน’กลับมีพลังโจมตีไม่แพ้สกิลลับเลย

และเมื่อไม่ใช่‘สกิล’จึงไม่ต้องใช้พลังวิญญาณ ทำให้แม้จะแทงมากแค่ไหนก็ไม่เหนื่อย

แต่ถึงอย่างนั้น การแทงของแจฮวานก็ยากจะเทียบชั้นกับมังกรน้ำแข็งชั้น 99 อยู่ดี ขนาดแค่เกล็ดเกล็ดเดียว เขายังต้องแทงตั้งหลายสิบ หลายร้อยครั้งถึงจะสร้างรอยขีดข่วนได้สักรอย

ทว่าบางครั้งการแทงแค่ครั้งเดียวก็สามารถสร้างบาดแผลฉกรรจ์ได้เช่นกัน

อ๊ะ มองเห็นอีกแล้ว

สายตาของแจฮวานเริ่มพร่ามัว การแทงของเขาก็เริ่มก่อพลังแปลกประหลาด เป็นการแทงที่ไม่เร็ว ไม่ช้า – แต่ก็ไม่อาจหลบเลี่ยงได้

มังกรน้ำแข็งส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด

ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร

แต่เมื่อแจฮวานแทงย้ำซ้ำ ๆ จะปรากฏเส้นเลือนรางขึ้นตรงหน้าราวหนึ่งในล้านหรือสิบล้านครั้ง

แจฮวานวาดดาบตามเส้นนั้นไปโดยไม่รู้ตัว

เพียงแค่ลากเส้นนั้นให้เสร็จสมบูรณ์ แจฮวานก็สามารถสร้างความเสียหายที่รุนแรงกว่าการแทงทั่วไปได้หลายร้อยหลายพันเท่า

...รอบนี้ก็ยังไม่พอสินะ

ลมหายใจรอบปากมังกรน้ำแข็งแผ่กระจายไปทั่วหอคอย สำหรับแจฮวานที่สภาพร่างกายสะบักสะบอม นั่นเป็นการโจมตีที่รุนแรงอย่างมาก พลังชีวิตของเขาตกฮวบจนเกือบถึงศูนย์

แจฮวานรวบรวมแรงฮึดสุดชีวิต แล้วหลบหลีกลมหายใจนั้น

'น่าเสียดายเหลือเกิน มนุษย์เอ๋ย หากมีมนุษย์อย่างเจ้าอีกสักสิบคนก็คงจะเอาชนะข้าได้แล้วแท้ ๆ'

"หุบปาก"

'ถ้าเพียงสหายร่วมเผ่าพันธุ์ที่แสนโง่เขลาของเจ้าไม่หลงหน้ามืดตามัวไปกับ [ศิลาปีศาจฝัน] โชคชะตาของเผ่าพันธุ์เจ้าคงจะพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือเชียวละ'

"ศิลาปีศาจฝันงั้นเหรอ แกพูดเรื่องอะไร"

มังกรน้ำแข็งไม่ตอบ แล้วกรงเล็บมหึมาของมันก็พุ่งมาหาแจฮวาน

"...แล้วฉันจะกลับมาใหม่"

แจฮวานวิ่งถอยหลังหนีไป

ขณะที่มังกรน้ำแข็งเองก็ไม่ได้รั้งตัวเขาไว้

เวลาล่วงเลยไปปีแล้วปีเล่า

มังกรน้ำแข็งที่เคยคิดว่าน่าจะปราบได้ในเวลาสั้น ๆ กลับอยู่ยงคงกระพัน

ไม่เสียท่าให้เลย ใต้เกล็ดที่มีรอยร้าวกลับมีเกล็ดซ้อนอีกชั้นหนึ่ง นั่นทำเอาแจฮวานนึกอยากถอดใจอยู่บ่อยครั้ง

"...ถ้าไม่ได้เรียนวิธีปรุงยาจากไฮเรนไว้ก่อนคงจะเป็นเรื่องใหญ่น่าดู"

แจฮวานเคยคิดว่าการพูดคนเดียวเป็นสิ่งที่พวกคนโง่เง่าทำกัน แต่รู้ตัวอีกทีเขาก็พูดคนเดียวบ่อยขึ้น แจฮวานเดินไปตามเส้นทางที่เคยล่ามอนสเตอร์ร่วมกับเพื่อนในหน่วยรบเมื่อหลายสิบปีก่อนพลางครุ่นคิดเรื่องของเพื่อน ๆ เป็นประจำ

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ยุนฮวานเคยถามเขาเช่นนี้

"นายเคยลองคิดไหมว่าเราต้องอยู่ที่หอคอยนี่ไปอีกนานเท่าไหร่"

ยุนฮวานทอดสายตามองหมู่บ้านชั้น 50 ที่มีผู้คนอยู่หนาตา

"บางทีฉันก็รู้สึกเหมือนช่วงเวลาที่เคยอาศัยอยู่ในโซลเป็นเรื่องโกหก ส่วนชีวิตที่หอคอยนี่อาจกลายมาเป็นชีวิตจริง ๆ ของพวกเราก็ได้นะ"

"เราคงไม่อยู่นานขนาดนั้นหรอกมั้ง"

"ไม่มีใครรู้หรอก"

ยุนฮวานที่เคยกล่าวเช่นนั้นไม่อยู่แล้ว

แจฮวานนึกถึงเพื่อน ๆ ในหน่วยรบที่ย้อนกลับไปอดีตเช่นกัน

ซอร์ดแพนิกจะยังไว้เคราไหม ซากะโมโตะจะยังเที่ยวอธิบายพวกทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์อันคร่ำครึต่อไปไหม

เขาไม่รู้เลย เพราะไม่รู้อะไรสักอย่าง สิ่งที่เขาทำได้จึงมีเพียงการขึ้นไปข้างบนเท่านั้น

"นี่อาวุธที่นายฝากให้ฉันทำคราวที่แล้ว"

"ขอบใจนะ ผมไปละ"

ถ้าเจย์ไม่ช่วยกล้ำกลืนฝืนทนเป็นเวลานาน แจฮวานอาจกลายเป็นบ้าไปตั้งแต่เนิ่น ๆ แล้วก็ได้

เวลาผ่านไปหนึ่งปี แล้วก็สองปี

แจฮวานสัมผัสช่วงเวลาที่ดำเนินไปท่ามกลางความเงียบงันพลางสนทนากับเจย์ในบางครั้ง

"บ้านเกิดชักจะห่างไกลออกไปเรื่อย ๆ เลยนะ"

“บ้านเกิดคุณอยู่ที่ไหน”

“ฟลอริดา”

“ของผมอยู่โซล”

พวกเขาสนทนากันไปเรื่อยเปื่อยระหว่างที่แจฮวานเรียนรู้ทักษะของช่างตีเหล็กไปด้วย แจฮวานทบทวนวิธีปรุงยาที่ไฮเรนทิ้งไว้ ทบทวนมรดกที่มนุษย์คนอื่นเหลือไว้ครั้งแล้วครั้งเล่าจนจำขึ้นใจ

“เดี๋ยวนี้ฝีมือนายเทียบเท่าไฮเรนแล้วนะ”

“ยังอีกไกลน่า”

“แต่ฝีมือการตีเหล็กยังต้องฝึกฝนต่อไปอีกหน่อยนะ”

“อย่าชิงตายก่อนที่ผมจะเก่งกว่าคุณก็แล้วกัน เจย์”

แจฮวานตีเหล็กพร้อมกับพูดจาหยอกเย้าไปด้วย

มีตำหนิเพียงจุดเดียวที่หลงเหลือบนผิวใบมีดเงาวับ หากไม่นับจุดนั้น ฝีมือของแจฮวานก็จัดว่ายอดเยี่ยมไม่แพ้เจย์เลย

เจย์มองดาบที่แจฮวานตีพลางเผยรอยยิ้มเฉพาะตัวที่ยากจะคาดเดาความหมาย

เมื่อการแทงแข็งแกร่งไปถึงระดับหนึ่ง แจฮวานก็เพิ่มเวลาฝึกฝนในหนึ่งวันให้เยอะขึ้นกว่าเดิมมาก

เขาแทง แทง แล้วก็แทง

นอกเหนือจากเวลาทบทวนวิธีปรุงยาที่ไฮเรนทิ้งไว้และเวลาเรียนสกิลตีเหล็กจากเจย์ แจฮวานใช้เวลาทั้งวันหมดไปกับการฝึกแทง เนื่องจากการเรียนสกิลอื่น ๆ นั้นสายไปเสียแล้ว สิ่งที่เขาทำจึงมีแค่การแทง

ผ่านไปหนึ่งปี สองปี สามปี

เวลาซ้อนทับถมกันเป็นชั้น ๆ บนไหล่คล้ำของแจฮวาน ตอนนี้เขาซ่อมแซมอาวุธด้วยตัวเองได้แล้ว แต่ขณะเดียวกัน วันที่แจฮวานจะได้เจอกับเจย์ก็ค่อย ๆ น้อยลงทีละนิด

เขาฝึกแทงซ้ำ ๆ จากนั้นก็ไปท้าทายชั้น 99 แล้วฝึกแทงวนไปอีก บางครั้งก็ถูกความรู้สึกนึกคิดในอดีตพัดพาไป บางครั้งความสงสัยเคลือบแคลงพลันเข้ามาเกาะกุมเต็มพื้นที่ในหัว

ว่าทั้งหมดนี้จะมีความหมายอะไร

การขึ้นไปยังชั้นบนสุดของหอคอย หลังจากมนุษย์อันตรธานไปหมด จนเหลือเขาเพียงคนเดียวจะมีความหมายอะไรกัน

แจฮวานครุ่นคิด ต้องมีความหมายสิ ต่อให้นี่เป็นโลกที่ทุกคนทอดทิ้งและเดินจากไปก็ยังมีความหมายอยู่ เพราะคนที่จดจำช่วงเวลาที่ผ่านมาอย่างเขายังอยู่บนนี้

เพราะยังเหลือตัวเขาที่แทงเข้าใส่โลกซ้ำ ๆ

และในตอนที่แม้กระทั่งตัวแจฮวานเองก็ไม่รับรู้แล้วว่าสิ่งที่เขาแทงคือมังกรน้ำแข็ง มังกรตัวอื่น ความคิดเดิม ๆ ในอดีต หรือตัวเองกันแน่

เสียงอะไรบางอย่างขนาดใหญ่ยักษ์ล้มตึงก็ดังขึ้นตรงหน้าเขา